

det berettigede i at modsætte sig, at Tidsrummet fra 10 Aar nedsættes til 5 Aar. Det er ved første Behandling udførlig udtalt, at den nugældende Bestemmelse strider mod alt, hvad vi ellers have af Regler for lignende Forhold. Jeg skal i saa Henseende kun henlede Opmærksomheden paa, at det dygtige Indlæg i denne Sag, som er skrevet af Borgmesteren for Københavns Magistrats 3die Afdeling, netop accepterer denne Nedsættelse af Tiden fra 10 til 5 Aar, naar der tilføjes den bestemte Begrænsning med Hensyn til Værdigheden, som nu er indført af Udvalgets Flertal. Jeg kan ikke se det rigtige i at fastholde den nys nævnte Fordring saa stærkt, som sket er fra Flertallets Side. Havde der ikke været en Mulighed for at komme ud over Vanskelighederne ved at sige: Velan, lad os give Kommunerne en Bemyndigelse til under visse Omstændigheder at frafalde denne strenge Fordring i Loven? Lad os opstille den Regel, at naar vedkommende i de sidste 5 Aar har undgaaet Fattighjælp, kan Alderdomsunderstøttelse tilstaa. Thi det kan dog ingen af os bestride, at denne Bestemmelse om de 10 Aar, tagen efter Bogstaven, kan komme til at volde stor Uret. Noget andet er det derimod i de Tilfælde, hvor vedkommende atter og atter har faaet Hjælp fra sit 55de til sit 60de Aar. At man saa ikke giver ham Alderdomsunderstøttelse, kan jeg forstaa. Havde man forsøgt at komme hinanden i Møde ved at sige: „Vi give paa dette Punkt Kommunalbestyrelserne en lignende Bemyndigelse til at tilstaa Alderdomsunderstøttelse som paa et andet Punkt, nemlig med Hensyn til Enker, hvis Mænd have faaet en enkelt Understøttelse i Tidsrummet fra deres 55de til deres 60de Aar“, tror jeg, at vi maatte kunne være komne over Vanskeligheden i Stedet for, at vi nu skulle strides med det andet Ting. Med Hensyn til det andet Punkt, der er Tale om i Lovforslaget, finder jeg det ganske berettiget, at man fra Flertallets Side har fastholdt, at det Menneske, som sidder inde med en Sum, hvorfor han kan købe sig en Livrente, ikke er berettiget til at sige: Jeg forlanger Alderdomsunderstøttelse for at kunne bevare denne Sum for mine efterladte. Men at man i øvrigt har foretaget Ændringer i Lovforslaget, at man har gjort noget fakultativt, som man godt kunde have stillet op som absolut, forstaar jeg ikke. Der er ogsaa et tredje Punkt, hvor man skulde tro, at det ærede Flertal og Mindretal i Udvalget havde kunnet mødes med hinanden. Jeg synes

nemlig ikke, at Værdighedsbestemmelsen er værd at strides om. De Ord, der ere skrevne, kræve jo saa afgørende Bevis for Uværdighed, at man vel kunde have undværet dem, idet man sagde: Naar en saa vitterlig Uværdighed er til Stede, gives der dog ikke Alderdomsunderstøttelse. Endelig finder jeg heller ikke, det er megen Tvist værd, om Lovens Titel skal være den ene eller den anden. Men vist er det, at det vilde være rigtigere, om den skreves uden denne Tilføjelse „til værdige trængende“, thi vi gøre ikke Modtagerne af Understøttelsen til værdige trængende, blot fordi vi udelukke Ruffere og vitterlig drikfældige Folk, som det hedder. Altsaa, Ordene komme dog ikke til at passe, naar den nævnte Undtagelse er den eneste, der bliver opstillet. Jeg har gjort disse Bemærkninger i al Korthed og saa sammentrængt som muligt, fordi det var mig om at gøre et udtale min Forvisning om, at man ved et Arbejde i Udvalget, som havde været mere imødekommende, end det Arbejde har været, som nu er blevet præsteret, vilde kunne have naaet et Resultat, hvorom vi alle kunde have samlet os, og vilde kunne have enedes om at foreslaa Ændringer i Forslaget der, hvor det fortjener saadanne, men dog kun saadanne Ændringer, som ikke vare saa indgribende, at de kunde volde Strid mellem de to Ting, en Strid, som jeg nu forudser bliver Resultatet af denne Sag. Jeg vil afholde mig fra at stemme.

Ahlefeldt-Laurvig: Jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget forbavset ved de Udtalelser, vi hørte fra den sidste ærede Taler. Da vi ere komne saa langt frem i Debatten, og da jeg antager, at det høje Ting er træt af Forhandlingerne, skal jeg udtale mig temmelig kort. Jeg maa sige, at jeg fuldt ud støtter Flertallets Ændringsforslag. De forekomme mig at være i enhver Henseende fornuftige og stemmende med min Tankegang. Naar jeg har talt med mine nærmeste politiske Venner, have vi altid været noget ængstelige for en Lov som denne. Det er ikke, fordi vi i og for sig ville modsætte os Ændringer i den bestaaende Lov, men vi ere ængstelige for, at et Forslag som dette skal medføre, at vi ikke faa den afløst af en bedre. Thi for de fleste, i alt Fald af mine Kolleger, har den gældende Lov af 1891 staaet som en meget daarlig og en meget farlig Lov, en Lov, som vi alle sammen have haabet at kunne komme bort fra. Jeg forstaar ærlig talt ikke, hvorledes det ærede Med-